

HALASI ZOLTÁN

Nápoly

*Nápoly, ahol a jobb vállam bedurrant,
már jelezte az elkövetkezőket;
a robogón ülő majdhogynem tőből
tépte ki karomat, mikor a pántba
kapaszkodva megpróbált elszelelni
a válltáskámmal. Mi magunk kerestük
a bajt: gondoltuk, elég a turistákból,
megnézzük, milyen egy még romlatlan,
idegenforgalomtól nem lezúllott
városnegyed, milyen az ősi Nápoly.
Keskeny út vitt a dombra, árus árust
követett, aztán lehúzott redőnyök,
kosz, povertà mindenütt; egy sikátor
kereszteződéséhez érve rántást
éreztem, a karom hogy kiszakadna,
egy méterrel odébb is penderített
a fülrepesztő, darázshangú jármű;
ha bejön nekik a szokott mutatóvány,
abból egy hónapig él a családjuk,
mi pedig nézhetünk segély után, mert
ugrott az összes pénz, papír, vonatjegy.
Míg szédelegtem, sokan körénk gyűltek,
fenyegetően, minket hibáztatva:
mit keresünk itt, dov' andate, pazzil,
a motoros brigantik visszajönnek,
rendőrt pedig soba nem látni erre.*

*Amekkora ellenséges tömegben
álltunk ott ketten, olyan néptelen volt,
mire fölértünk, a Capodimonte.
Alig múlt dél, a múzeum becsukva,
ebédszünet, a mediterrán napfény
elbágyasztott tűsugárzuhanyával,
árnyékra vágytunk, mint híves patakra,
de nem arra, amit a vészna pálma
hiányos bozontja terít a barna
gyep égett foltjaira, s nem is arra,
amit a csenevész bokrok vetettek;
míg aztán ráébredtünk, hogy csak ez van,
azazbogy ez se, mert a fák tövében,*

*a bőrlevelű bokrok árnyas alján,
ahol, reméltük, jól elüldögélünk
egy órácskát a múzeumnyitásig;
N. mondta, ott bent római bronz tükrök,
gravírozottak várnak ránk ezerszám,
meg persze a Vakok parabolája,
tulajdonképp egyedül ezért jöttünk,
hogy megnézzük a vak emberiséget,
amint egymást tartva és ráncigálva
mind beleesnek a híves patakba,
nézzük a sok fehér posztó harisnyát,
sok változatos színű füles sapkát,
a tornaszerként és stafétabotként
egyként felfogható hántott dorongot,
amivel nemzedék a nemzedékre
támaszkodik, egy lépés helyet hagyva
előtte és utána haladónak
a foltos, barna, titokzatos földön,
mint valami tehén- vagy ökörbőrön,
míg össze nem torlódnak és az árok
áttetsző vízében el nem terülnek,
legelől egy nyenyereszerű hangszer;
tulajdonképp egyedül ezért jöttünk,
de nem voltunk egyedül tulajdonképp,
bár rajtuk kívül egy ember se volt ott,
csak akkor derült ki, hogy társaságunk
milyen népes, mikor végre leültünk
volna tikkadtan egy árnyat ígérő
(talán tamariszkusz) bokor tövébe,
és az egységes árny hirtelen apró,
mozgó árnyak sokaságára bomlott,
szürke és barna árnyak iramodtak széjjel,
megzavartuk a déli sziesztájuk,
betörtünk hűvös árnyat, menedéket
ígérő átmeneti lakhelyükre,
ahol tán veszélyt sejtve összebújtak,
tulajdonképpen egyedül miattunk;
az is lehet, hogy ők meg minket néztek,
ebben a plein air embermúzeumban,
egy lótusz mintás szárít viselő nőt,
aki mintha őket másolta volna,
staccatóban rövideket visített,
meg egy fehér trikós, farmeros fickót,
ki felragadva egy pinea ágat,
ütve próbálta detektálni őket*

*(nem úgy, mint rég hamelni kollégája),
amire ők visítva válaszoltak,
ide-oda cikázva, felzavarva,
egyik bokortól másikig futottak,
mintha a dombtető fakóra égett
fűirhája mozgott volna puzzle-ként,
döbrent szemünk előtt iszkoló foltok
szaladgáltak, maga a föld cikázott
alattunk úgy, hogy nem volt hova lépni,
a leüléstől hát elment a kedvünk,
nem vártuk meg a múzeumnyitást sem,
különben is a barokk Palazzóban
a törzsanyagot mind raktárba vitték,
aktuális téma volt napirenden,
a nápolyi Bourbonok kétszáz éve,
udvari festészet, na, több se kellett,
vakon botorkáltunk a barna dombról
lefelé, két kiállítási tárgy a
riadt gombszemek, tükröcskék ezrében
visszaverődve és megsokszorozva.*

